

Christmas Møller: Jeg skal kun ganske kort sige, at det er vist den omvendte Verden, naar den højtærede Statsminister vil gøre Fremdragelsen af denne Sag til en Fejl af mig. Jeg vil have Lov at spørge den højtærede Statsminister, om den Omstændighed, at jeg har meddelt, at en Artikel falder sammen med, hvad jeg selv tidligere har givet Udtryk for, af Statsministeren kan benyttes til at hævde, at jeg skulde have godkendt ethvert Ord i en saadan Artikel? Ja, siger saa Statsministeren, men det er en dementeret Udtalelse, der angribes. Skulde det da ikke være tilladt klart at stille op, hvorledes den højtærede Minister for særlige Anliggender var refereret i „Fyns Tidende“, og fæstne dette sammen med den Passus i Artiklen fra „Fremtiden“, som bruger ikke saa stærke, men omtrent lignende Udtryk? Det er disse Forhold, jeg har tilladt mig at stille op over for hinanden, og det skulde dog vist være tilladt.

Statsministeren (Knud Kristensen): Maa jeg først sige til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, at hvis han vil læse Referatet af min Tale, vil han se, at netop til at begynde med anerkendte jeg, at der var ydet en Støtte i det praktiske Arbejde. Jeg sagde netop, at vi har faaet Støtte og forhandlet, men tilføjede ogsaa, at naar man, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har udtalt, vil tage Sagerne fra Sag til Sag, og man saa støttede uden paa Forhaand at give noget almindeligt Tilsagn, saa maa jeg gaa ud fra, at man var nogenlunde enig i selve Sagerne. Jeg har anerkendt, at vi har samarbejdet, fordi vi til syvende og sidst kunde enes om at gennemføre disse Sager. Dermed mener jeg, at jeg har givet de ærede Medlemmer alt, hvad de kan tilkomme. De er stillet lige med os i det Arbejde, der er udført.

Men saa har jeg tillige paapeget, at der er noget ejendommeligt i, at naar den konservative Ordfører ude i Landet og her i Rigsdagen udtaler sig politisk, lader han Oppositionen i Fred og angriber Regeringen og det Parti, den støtter sig til. Er det da ikke ejendommeligt? Det kan man mene om, hvad man vil; jeg har blot gjort opmærksom paa det. At det skulde være noget, man ikke har Lov til, har jeg aldrig sagt.

Maa jeg saa sige med Henblik paa det ærede Medlem Hr. Kristen Amby's Udtalelser, at der er saa mange, der taler om, hvad man kan være bekendt, og hvilken Værdighed man skulde udvise. Jeg mener, det er værdigt at sige sin Mening

paa en sømmelig Maade, og det vil jeg tillade mig at gøre, hvad enten de ærede Medlemmer mener, jeg har Ret til det eller ej. Jeg har sagt, og det staar jeg ved, at det at angribe en Mand paa et Ord, paa en Udtalelse, som han dementerer, anser jeg for at være forkert. Det gør jeg, og det bliver jeg ved med at gøre, saa meget mere som man her gentager den Udtalelse, som han har dementeret, og som han er indforstaaet med er skadelig overfor Udlandet, og giver det Udseende af, at det er i Virkeligheden netop det, han har sagt. En saadan Optræden anser jeg for forkert, og enten det ærede Medlem anser det for værdigt eller ikke, har jeg Lov til at udtale det. Jeg har lige saa godt Lov til at sige min Mening, som det ærede Medlem har. Jeg har sagt den paa en sømmelig Maade, men ganske vist ogsaa paa en bestemt Maade — men det har det ærede Medlem for saa vidt ogsaa gjort.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at naar det ærede Medlem har set en Artikel for flere Maaneder siden og har skrevet, at han ikke skulde indvende noget mod dens Indhold, han finder ingen Anledning til at gøre Indvendinger derimod, og han saa alligevel nogle Maaneder efter trækker den frem og er saa forarget over den, saa smager det lidt for meget af, at det er Manden, der skal fældes, og ikke det skrevne, der er noget i Vejen med.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Bertel Dahlgaard: Den højtærede Statsminister gav i sin Replik før en personlig Karakteristik af mig. Det er jo hændt somme Tider før her i Tinget, at en saadan Karakteristik er givet, og det kan saamænd godt være, der er noget om det sagte.

Jeg vil gerne føje til, at den højtærede Statsminister og jeg har jo netop i Aar kendt hinanden i 40 Aar . . . (*Hans Hedtoft:* Til Lykke!) . . . og det er svært at sige, hvem der har haft størst Glæde af Bekendtskabet, men i hvert Tilfælde tror jeg, at jeg kan sige, vi som Følge af det lange Bekendtskab nogenlunde kender hinandens Fejl, men heldigvis kender vi ogsaa hinandens gode Sider. Nu skal jeg sige en Ting til den højtærede Statsminister med det, jeg her har nævnt, som Baggrund. Det er dette, at naar jeg fremsatte min Replik før, maaske meget skarpt, saa maa det ses paa den Baggrund, at den højtærede Statsminister tillod sig i sin Udtalelse i Efter-